

Sygn. akt V U 1680/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Helena Mironiuk

Protokolant Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy z wniosku **A. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 14 września 2012 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie

sygnatura akt V U 1680/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 14 września 2012 r. wydaną na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z ze. zm.) odmówił A. B. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem nie udowodnił on wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach na dzień 01 stycznia 1999 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. B. wnosząc

o uznanie okresu trwania stosunku pracy w (...) Fabryce (...) S. A. w C. od 01 czerwca 1970 r. do 25 sierpnia 1971 r. za okres pracy w szczególnych warunkach oraz przyznanie mu dochodzonego świadczenia. Jego zdaniem praca, którą wówczas wykonywał została objęta rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. (wykaz A, dział IV, poz. 17).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację z uzasadnienia decyzji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 1 stycznia 1999 r., osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (pkt 2). Z kolei w myśl ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z kolei w myśl art. 32 ww. ustawy w związku z § 4 z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 r., będącego pracownikiem, o którym mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura, jeżeli osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz posiada 25 - letni okres zatrudnienia, a w tym, co najmniej 15 lat okresów pracy w warunkach szczególnych. W świetle § 2 ust. 1 Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Należy przy tym zaznaczyć, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/2008, OSNP 2010/23-24/281; wyrok s.apel. w Białymstoku z 26 września 2012 r., II AUa 488/12).

W sprawie bezspornym jest, że A. B. spełnia przesłanki dotyczące wieku, ogólnego stażu ubezpieczenia emerytalnego, nieprzystąpienia do OFE i rozwiązania stosunku pracy. Natomiast sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia okresu pracy w szczególnych warunkach, którego wymiar organ rentowy ustalił na 13 lat, 11 miesięcy i 20 dni.

Spór dotyczył zaliczenia okresu pracy A. B. w szczególnych warunkach od 01 czerwca 1970 r. do 25 sierpnia 1971 r.

Zgodnie z poz. 17 działu IV wykazu A stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia, pracą w szczególnych warunkach, której wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, jest produkcja i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcja surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcja wosków i woskoli.

Z uwagi na konieczność ustalenia, czy powołane przez odwołującego okresy zatrudnienia należało zaliczyć do ustalonego dotychczas okresu pracy

w szczególnych warunkach Sąd przeprowadził postępowania dowodowe. Oparł się w tej mierze na dołączonej do akt dokumentacji emerytalnej, aktach osobowych, aktach spraw V U 2491/03, V U 2796/05, V U 1410/09, V U 1680/12, zeznaniach świadka jak również opinii biegłego.

A. B. podnosił, że w spornym okresie pracował jako ślusarz montażysta przy przetwórstwie. Zajmował się montażem lodówek. Lodówka miała wewnątrz z tworzywa sztucznego i trzeba było ułożyć watę szklaną i razem z tworzywem sztucznym wbić w metalową obudowę lodówki. Wyjaśnił, że nie przetwarzał tworzyw sztucznych. Jego zdaniem jeżeli wkładał tworzywo sztuczne i watę szklaną to też się narażał na warunki szczególne tak jakby pracował przy azbestzie.

Świadek K. F. zeznał, że odwołujący pracował jako ślusarz przy montażu lodówek a więc wypełniał lodówkę watą szklaną, następnie wkładał komorę z tworzywa sztucznego a później montował agregat.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp na okoliczność ustalenia w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie, czy odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie niezbędnym do przyznania świadczenia emerytalnego.

Biegły sądowy w sporządzonej przez siebie opinii (k. 28-48) wskazał, że (...) Fabryka (...) S. A. w C. w wystawionym świadectwie pracy w warunkach szczególnych za okres pracy na stanowisku ślusarza (od 01 czerwca 1970 r. do 25 sierpnia 1971 r.) uznała prace tylko przy przetwórstwie tworzyw sztucznych występujących w zakładach o profilu chemicznym. Natomiast z profilu produkcji fabryki, wyjaśnień odwołującego oraz dokumentów akt osobowych wynika, że A. B. nie wykonywał pracy przy produkcji i przetwórstwie tworzyw sztucznych. Zdaniem biegłego świadectwo pracy zostało wystawione z naruszeniem § 2 ust. 2 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. i potwierdza nieprawdę. Biegły ustalił, że odwołujący na dzień 01 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 12 lat, 11 miesięcy i 15 dni i nie nabył uprawnień do ubiegania się o wcześniejszą emeryturę z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Swoje stanowisko biegły podtrzymał w opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie 05 marca 2013 r. w związku z uwagami zgłaszanymi przez odwołującego.

W ocenie Sądu opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny i szczegółowy, w oparciu o obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe biegłego. Nie ulega wątpliwości, iż biegły posiada dużą wiedzę i doświadczenie w zakresie problematyki o jakiej opiniował.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie można przyjąć, że A. B. w spornym okresie wykonywał pracę przy produkcji i przetwórstwie tworzyw sztucznych. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że A. B. w okresie od 01 czerwca 1970 r. do 25 sierpnia 1971 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach a więc nie legitymuje się wymaganym 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach, uprawniającym do emerytury.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.